

Sygn. akt IV U 311/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 grudnia 2016 r. w S.

odwołania Z. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 4 marca 2016 r. Nr (...)

w sprawie Z. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje Z. A. prawo do emerytury od 01 stycznia 2016 roku.

Sygn. akt IV U 311/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4.03.2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawcy Z. A. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748) w zw. z par. 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43), albowiem wnioskodawca nie wykazał na dzień 1.01.1999 r. 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Od decyzji tej odwołanie złożył Z. A., który wnosił o jej zmianę i przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. Odwołujący się domagał się zaliczenia do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Spółdzielni Kółek Rolniczych w K. od 2.08.1979 r. do 26.08.1986 r. oraz od 16.02.1987 r. do 30.04.1996 r., tj. zatrudnienia na stanowisku traktorzysty. Do odwołania ubezpieczony załączył plik dokumentów z akt osobowych z okresu zatrudnienia w (...) w K..

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wnosił o jego oddalenie argumentując, iż Z. A. nie przedstawił świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych zgodnie z wymogiem par. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 r.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczony Z. A., urodzony (...), złożył w dniu 8.01.2016 r. wniosek do ZUS o przyznanie mu prawa do emerytury. Na podstawie przedłożonych dokumentów organ rentowy przyjął, iż na dzień 1.01.1999 r. ubezpieczony wykazał 25-letni okres składkowy i nieskładkowy. Nie zaliczył natomiast żadnego z okresów zatrudnienia do kategorii pracy w warunkach szczególnych. W związku z powyższym, zaskarżoną decyzją z dnia 4.03.2016 r. pozwany ZUS odmówił Z. A. przyznania emerytury w wieku obniżonym (k. 29 a. e.).

W toku postępowania odwoławczego Sąd ustalił, iż ubezpieczony Z. A. podjął zatrudnienie w Spółdzielni Kółek Rolniczych w K. od dnia 2.08.1979 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku traktorzysty (umowa o pracę akta osobowe). Praca na tym stanowisku była jego wyłącznym zajęciem (zeznania świadków J. S.– kierownika mechanizacji i M. T.- dyrektora (...) w K. k. 39v). Od 27.08.1986 r. ubezpieczonego przeniesiono na stanowisku ślusarza. Na tym stanowisku pracował on do 15.02.1987 r. (akta osobowe). Ubezpieczony od 16.02.1987 r. ponownie został przeniesiony przez pracodawcę na stanowisko traktorzysty (angażę płacowe w aktach osobowych). W okresie letnim Z. A. pracował jako kombajnista. Spółdzielnia ta zmieniła nazwę na Spółdzielnię Usług Rolniczych (...) w K.. Z dniem 30.04.1996 r. została rozwiązana z ubezpieczonym umowa o pracę w wymienionej spółdzielni. Łączny okres zatrudnienia ubezpieczonego na stanowisku traktorzysty wynosi 15 lat i 6 miesięcy po odliczeniu okresu pracy na stanowisku ślusarza. Zdaniem Sądu, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy na stanowisku kierowcy ciągnika i kombajnisty w okresach letnich nie budzi wątpliwości, gdyż świadczą o tym dokumenty zebrane w aktach osobowych jak i zeznania świadków i ubezpieczonego. Dowody te korespondują ze sobą. Praca kierowcy ciągnika należy do kategorii pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisu działu VIII poz. 3 załącznika A cyt. wyżej rozporządzenia Rady Ministrów. W związku z tym Sąd przyjął, iż w dacie złożenia wniosku o emeryturę Z. A. spełniał przesłanki do uzyskania prawa do tego świadczenia na podstawie art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o FUS w zw. z par. 2 ust. 1, par. 3 i par. 4 ust. 1 pkt 1 i 3 cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ par. 2 kpc orzekł jak w sentencji.